

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1 3287/2017
25.09.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Ружице Јовановић, председника већа, Зорице Цветковић и Ђорђа Гојгића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Д.Ж. Из, кога заступа пуномоћник Здравко Ђорђевић, адвокат из, против туженог „Монисом“ ДОО Ниш, кога заступа пуномоћник Александра Благојевић, адвокат из, ради поништаја решења о престанку радног односа и накнади штете, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу 13П1 1806/15 од 23.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 25.09.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца Драгана Живадиновића из Ниша и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Нишу 13П1 1806/15 од 23.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 13П1 1806/15 од 23.03.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број 407 од 03.04.2015. године, о отказу уговора о раду и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад.

Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде за период од 04.04.2015. године па до повратка на рад исплати износ од 32.587,16 динара, месечно са законском затезном каматом на сваки појединачни износ, почев од 30-ог у наредном месецу за претходни месец па до исплате.

Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на горе наведене износе зараде за сваки појединачни износ, обрачуна и у његово име уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, по стопи и основици на дан уплате.

Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 171.750,00 динара са законском затезном

каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи или укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Тужени је поднео одговор на жалбу у коме је оспорио основаност жалбених навода и предложио да се жалба одбије као неоснована, а првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду сходно чл. 386. Закона о парничном поступку, Апелациони суд је нашао:

Жалба је неоснована.

У поступку пред првостепеним судом и побијаној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности, нити повреда из тач. 12. наведене законске одредбе на које се неосновано жалбом указује јер првостепена пресуда садржи разлоге о одлучним чињеницама на којима је првостепени суд засновао свој закључак.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог на основу Уговора о раду бр. 1600/46 од 05.11.2014. године и обављао послове возача теретног возила. Тужиоцу је решењем туженог број 407 од 03.04.2015. године отказан уговор о раду са свим претходно закљученим анексима уговора о раду, због тога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе из чл. 36. ст. 2. тач. 1, 3, 10. и 15. уговора о раду, на тај начин што се дана 20.03.2015. године управљајући камионом кретао брзином 60-80 км/час у кругу фабрике, по интерној саобраћајници и тиме није поштовао прописе о безбедности саобраћаја и управљајући возилом неприлагођеном брзином, возило није штитио од оштећења, те је на тај начин несавесно и немарно извршавао радне обавезе и неодговорно користио средства рада, што је прописано као повреда радне обавезе у чл. 179. ст. 2. тач. 1. и 3. Закона о раду. Вештачењем од стране вештака саобраћајне струке утврђено је да је максимална брзина кретања тужиоца камионом унутар фабрике била 60 км/час, што по оцени првостепеног суда представља брзину која није прилагођена условима кретања камиона од 20 тона у фабричком кругу, имајући у виду да се ради о асфалтном путу са оштећењима и неравнинама и да су у кругу фабрике извођени грађевински радови. Тужиоцу је достављено упозорење да су се стекли услови за отказ уговора о раду, а тужилац се на исто изјаснио.

На основу изнетог и утврђеног чињеничног стања, Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиоца, у свему дајући разлоге које прихвата и овај суд.

Одредбом чл. 179. ст. 2. тач. 1. и 3. Закона о раду је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе ако несавесно и немарно извршава радне обавезе и ако нецелисходно и неодговорно користи средства рада.

Оспореним решењем тужиоцу су на терет стављене повреде радних обавеза, осим ових наведених у Закону о раду и повреде радних обавеза прописане Правилником о раду туженог бр. 1315 од 26.09.2014. године у одредби чл. 54. ст. 2.

тач. 1. и 3. које су истог садржаја као у Закону о раду, а тач. 10. овог члана, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако због непридржавања прописа о безбедности и здрављу на раду и заштити од пожара, уређених законом и актима послодавца услед чега је за послодавца или запослене могла да наступи или је наступила било каква штетна последица и тач. 15. ако због немарног и несавесног односа према имовини послодавца који је довео или би могао да доведе до њеног оштећења или уништења. Исте ове повреде радних обавеза су утврђене и уговором о раду закљученим између странака у одредби чл. 36. ст. 2. тач. 1, 3, 10. и 15.

У конкретном случају несумњиво је утврђено да је тужилац спорном приликом возио камион у фабричком кругу неприлагођеном брзином и да тужилац не би могао да на одговарајући начин одреагује на евентуалне препреке, при чему се тужилац приликом такве вожње није одговорно односио и према камиону, као средству рада, имајући у виду оштећења и неравнине, као и прашину на путу којим се кретао фабричким кругом.

Имајући у виду понашање тужиоца у датој ситуацији, очигледно је да је тужилац учинио повреде радне обавезе које су му стављене на терет. Наведени отказни разлог је факултативне природе и зависи од воље послодавца да ли ће га користити када се за то испуне законски услови. Својим понашањем и односом према средствима рада тужилац је показао да не поштује и убичајене стандарде понашања, што је и сам признао у својој изјави од 02.04.2015. године датој у поступку пред органима туженог када је изјавио да је возио брзо, што је супротно и законској обавези запосленог у смислу чл.15. тач.1. Закона о раду да савесно и одговорно обавља послове на којима ради.

Без значаја су на другачију одлуку жалбени наводи да је тужиоцу отказан уговор о раду што се у кругу фабрике кретао камионом брзином 60-80 км/час, а да је вештачењем у току поступка утврђено да се тужилац није кретао већом брзином од 60км на час, јер је правилан закључак првостепеног суда да се радило о вожњи која није била прилагођена конкретним условима, без обзира на то што није постојао знак ограничења брзине у кругу фабрике и што је тужиоцу релација на којој је возио била позната.

Неосновано се жалбом указује на формалне недостатке оспореног решења из разлога што у диспозитиву истог нису наведене одредбе Правилника о раду и уговора о раду на основу којих се тужиоцу отказује уговор о раду, а из разлога што су ове одредбе наведене у уводу и образложењу решења, те овај недостатак није такав да би могао да утиче на законитост оспореног решења.

Првостепени суд није учинио повреду одредбе парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 6. ЗПП, што се жалбом истиче, иако је изјаву тужиоца од 02.04.2015. године тумачио као његово признање, а из разлога што првостепена пресуда није заснована само на овој изјави тужиоца већ свим приложеним и предложеним доказима у току поступка.

Нису од утицаја на другачије одлучивање ни наводи жалбе да тужилац конкретном приликом није угрозио било кога, нити нанео било какву штету послодавцу, а из разлога што повредама које му се стављају на терет из чл. 54. ст. 2. тач. 10. и 15. Правилника о раду и чл. 36. ст. 2. тач. 10. и 15. уговора о раду, као

услов није прописано постојање било какве штете, већ да се запосленом може отказати уговор о раду ако због немарног и несавесног поступања према имовини послодавца доведе или би могло да доведе до њеног оштећења или уништења, што значи да је довољно за отказ уговора о раду и то да послодавац докаже могућност оштећења његове имовине, што је по оцени и овог суда он доказао током првостепеног поступка.

Са изнетих разлога, Апелациони суд налази да нису основани жалбени наводи тужиоца да је побијана пресуда донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд ценио све приложене и предложене доказе и правилном оценом расправио све одлучне чињенице које су релевантне за правилно одлучивање у овој правној ствари, ценећи законитост оспореног решења на основу чињеничног основа изнетог у истом и на основу утврђеног чињеничног стања у парничном поступку, на које је правилно првостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиоца у целини, дајући разлоге које прихвата и овај суд, будући да захтев тужиоца за накнаду штете и уплату доприноса зависи од основаности захтева тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је заснована на правилној примени чл. 153. и чл. 154. ЗПП и важећој адвокатској тарифи.

Из изнетих разлога, на основу чл. 390. ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 25.09.2018. године, Гж1 3287/2017

**Председник већа-судија,
Ружица Јовановић,с.р.**

**Тачност преписа потврђује
Управитељ судске писарнице**